

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 13 października 2020 r.

Poz. 7804

WYROK NR IV SA/PO 190/20 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU

z dnia 20 sierpnia 2020 r.

w sprawie „Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta i gminy Lwówek”

Sygn. akt IV SA/Po 190/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Donata Starosta

Sędzia WSA Maciej Busz (spr.)

Asesor sądowy WSA Maria Grzymisławska - Cybulska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 sierpnia 2020 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Nowym Tomyślu

na uchwałę Rady Miejskiej w Lwówku

z dnia 28 lutego 2019 r. nr VI/33/2019

w sprawie „Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta i gminy Lwówek”

stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej: § 6 ust. 2, § 24 ust. 1 pkt 1 i 2, § 25 ust. 1 i § 30.

Sygn. akt IV SA/Po 190/20

Uzasadnienie

Prokurator Rejonowy w Nowym Tomyślu wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę na uchwałę Rady Miejskiej w Lwówku z dnia 28 lutego 2019r., nr VI/33/2019 w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta i gminy Lwówek.

Prokurator zarzucił zaskarżonej uchwale rażące naruszenie prawa, a w szczególności § 135 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie zasad techniki prawodawczej oraz art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 3 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach polegające na przekroczeniu delegacji ustawowej poprzez:

- wskazanie w § 6 ust. 2 Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta i gminy Lwówek, iż poza warsztatami samochodowymi dopuszczalne są naprawy wyłącznie własnych pojazdów

samochodowym, co stanowi niedopuszczalne ograniczenie praw jednostki nie znajdujące uzasadnienia w zapisach ustawy;

- wprowadzenie § 25 ust. 1 regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta i gminy Lwówek zakazu wprowadzania psów w określone miejsca w sytuacji gdy ustawodawca nie upoważnił rady gminy do sformułowania zakazu w prowadzania psów na określone tereny, lecz wyłącznie do ustalenia sposobu postępowania ze zwierzętami domowymi w taki sposób, by ich pobyt na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku nie był uciążliwy oraz nie zagrażał przebywającym tam osobom;

- wprowadzenie § 24 ust. 1 pkt 1 regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta i Gminy Lwówek nakazu prowadzenia psa w miejscach publicznych na smyczy, a w przypadku ras agresywnych na smyczy i w kagańcu w sytuacji gdy materia ta została uregulowana w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt;

- wskazanie w § 24 ust. 1 pkt 2 regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta i gminy Lwówek, iż zwolnienie ze smyczy psa w miejscach publicznych dozwolone jest wyłącznie wtedy, gdy jest to miejsce mało uczęszczane w sytuacji gdy materia ta została uregulowana w usta - z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt a ponadto przepis uchwalony przez Radę Miejską we Lwówku zawiera nieostre i niejednoznaczne pojęcie „miejsce mało uczęszczane”.

- nałożenie w § 30 regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta i gminy Lwówek na właścicieli nieruchomości obowiązku przeprowadzenia deratyzacji w sytuacji, gdy ustawodawca upoważnił radę gminy jedynie do wyznaczenia obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

W oparciu o powyższe zarzuty na podstawie art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) wniesiono o stwierdzenie i ważności § 6 ust. 2, § 24 ust. 1 pkt 1 i 2. § 25 ust. 1 oraz § 30 uchwały Rady Miejskiej w Nowym Tomyślu z dnia 28 lutego 2019r. nr VII/33/2019 w sprawie regulaminu utrzymania czystości porządku na terenie miasta i gminy Lwówek.

Rada Miejska w Lwówku wniosła o oddalenie skargi, a odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisów rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" przede wszystkim wskazała, że zasady legislacyjne nie mogą stanowić podstawy do oceny legalności miejscowych aktów normatywnych.

Odnosnie przepisu art. 4 ust. 2 zd. 1 u.c.p.g. wskazano, iż stanowi on uszczegółwienie ogólnych zapisów ustawowych zawartych w art. 4, które upoważniają gminę w poszczególnych zakresach do uregulowania wskazanych zasad, obowiązkiem zatem Rady było urzeczywistnienie ogólnych przepisów ustawowych, z którego to obowiązku Rada się wywiązała dokonując koniecznego rozwinięcia obowiązków ustawowych.

Organ wskazał, że podstawą stwierdzenia nieważności uchwały lub jej poszczególnych paragrafów może być jedynie istotne naruszenie prawa, takie jak, np. podjęcie uchwały przez niewłaściwy organ, brak podstawy do podjęcia uchwały o określonej treści, niewłaściwe zastosowanie przepisu będącego podstawą uchwały lub naruszenie procedury podjęcia uchwały. Stwierdzenie nieważności uchwały może więc nastąpić jedynie, gdy uchwała pozostaje w wyraźniej sprzeczności z określonym przepisem prawa, co bezpośrednio wynika z treści tego przepisu. W skardze, zdaniem Rady Miejskiej, nie wykazano, że zaskarżona uchwała istotnie narusza prawo.

Ponadto wskazano, iż zaskarżona uchwała już nie obowiązuje, ponieważ została wyeliminowana z obrotu prawnego uchwałą Nr XV/91/2019 Rady Miejskiej w Lwówku z dnia 28 listopada 2019 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu zważył, co następuje:

Sąd administracyjny uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.; zwanej dalej "p.p.s.a.") stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie ich nieważności (art. 147 § 1 p.p.s.a.). Wprowadzając sankcję nieważności jako następstwo naruszenia przepisu prawa ustawodawca nie określił rodzaju naruszenia prawa. Przyjmuje się jednak, że podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały stanowią takie naruszenia prawa, które mieszczą się w kategorii rażących naruszeń. Powyższe wynika z treści art. 91 ust. 1 zd. pierwsze ustawy z dnia

8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 446 z późn. zm. w brzmieniu obowiązującym w dacie podjęcia uchwały - dalej jako "u.s.g.") zgodnie z którymi uchwała organu gminy sprzeczna z prawem jest nieważna, chyba że naruszenie prawa ma charakter nieistotny. Pojęcie "sprzeczności z prawem" w rozumieniu art. 91 ust. 1 u.s.g. obejmuje sprzeczność postanowień uchwały z jakimkolwiek aktem prawa powszechnie obowiązującego, w tym także z rozporządzeniem – co w konsekwencji oznacza, że również z "Zasadami techniki prawodawczej", które stanowią załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. (Dz. U. Nr 100, poz. 908). Choć w większości przypadków sprzeczność z konkretnymi, szczegółowymi dyrektywami legislacyjnymi zawartymi w rozporządzeniu będzie miała zapewne charakter nieistotnego naruszenia prawa, to jednak nie można wykluczyć sytuacji, w których konkretne uchybienie zasadom techniki prawodawczej przyjdzie zakwalifikować jako naruszenie prawa istotne. Będzie to zwłaszcza dotyczyć reguł określanych w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego mianem "rudymenatnych kanonów techniki prawodawczej" (zob. np. postanowienie TK z 27 kwietnia 2004 r., P 16/03; OTK-A 2004/4/36), nakaz przestrzegania których postrzegany jest jako jeden z elementów konstytucyjnej zasady prawidłowej legislacji (por. T. Zalasinski, Zasady prawidłowej legislacji w poglądach Trybunału Konstytucyjnego, Warszawa 2008, s. 51).

Powszechnie przyjmuje się, że w kategorii istotnych naruszeń prawa mieszczą się w szczególności naruszenie prawa polegające na podjęciu uchwały przez organ niewłaściwy, braku lub przekroczeniu podstawy prawnej do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały tudzież naruszeniu procedury jej uchwalania. Przy tym decydujące znaczenie dla oceny legalności danej uchwały ma stan prawny obowiązujący w dacie jej podjęcia.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że postanowienia zaskarżonego regulaminu, jako aktu prawa miejscowego (co wynika wprost z treści art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 13.09.1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, publ. Dz. U. z 2017, poz.1289 j.t., dalej jako u.c.p.g.) nie mogą w szczególności wykraczać poza zakres ustawowego upoważnienia unormowanego w art. 4 ust. 2 u.c.p.g., być niezgodne z innymi powszechnie obowiązującymi przepisami prawa oraz powtarzać regulacji zawartych w tych przepisach (z zastrzeżeniem wyjątków dotyczących powołania definicji in extenso), ani też formułować ustanawianych w nim nakazów lub zakazów w sposób niejasny lub niejednoznaczny. Naruszenie któregośkolwiek z tych wymogów będzie, co do zasady, skutkowało nieważnością wadliwego przepisu. Tego rodzaju wady legislacyjne są bowiem traktowane w utrwalonym orzecznictwie sądów administracyjnych jako przypadki istotnego naruszenia prawa.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 2 u.c.p.g. regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących:

a) prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych lub zapewnienie przyjmowania w inny sposób co najmniej takich odpadów komunalnych jak: przeterminowane leki i chemikalia, zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyte opony, odpady zielone oraz odpady budowlane i rozbiórkowe stanowiące odpady komunalne, a także odpadów komunalnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4a,

b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,

c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;

2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:

a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,

b) liczby osób korzystających z tych pojemników;

3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;

4) (uchylony)

- 5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;
- 6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;
- 7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;
- 8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

Należy podkreślić, że powyższe wyliczenie ma charakter wyczerpujący (zamknięty) i jako że stanowi element normy kompetencyjnej, powinno być interpretowane ściśle. Artykuł 4 ust. 2 u.c.p.g. nie daje prawa radzie gminy ani do stanowienia aktów prawa miejscowego regulujących zagadnienia inne niż wymienione w tym przepisie, ani do podejmowania regulacji w inny sposób niż wskazany przez ustawodawcę, gdyż w każdym przypadku oznaczałoby to wykroczenie poza zakres delegacji ustawowej.

W niniejszej sprawie przedmiotem kontroli sądowej jest uchwała Rady Miejskiej w Lwówku z dnia 28 lutego 2019r. nr VI/33/2019 w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta i gminy Lwówek.

Zgodnie z § 6 ust. 2 Regulaminu naprawy własnych pojazdów samochodowych poza warsztatami samochodowymi mogą odbywać się na terenie nieruchomości pod warunkiem, że nie są uciążliwe dla sąsiednich nieruchomości, a powstające odpady będą gromadzone w sposób umożliwiający ich usunięcie zgodnie z przepisami ustawy o odpadach.

Zgodnie z § 25 ust. 1 Regulaminu zakazuje się wprowadzania zwierząt domowych na teren placów zabaw dla dzieci oraz innych obiektów użytku publicznego, w szczególności kąpielisk, placówek handlowych lub gastronomicznych i innych miejsc oznakowanych stosownym zakazem przez właściciela nieruchomości.

Zgodnie z § 24 ust. 1 pkt 1 Regulaminu właściciele psów w miejscach publicznych mogą wyprowadzać psy tylko na smyczy, a psy zaliczane do ras agresywnych, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 kwietnia 2003r. w sprawie wykazu ras psów uznawanych za agresywne (Dz.U. Nr 77, poz.687) lub do mieszańców tych ras - na smyczy i w kagańcu oraz wyłącznie w obecności osób pełnoletnich.

Zgodnie z § 24 ust. 1 pkt 2 Regulaminu właściciele psów w miejscach publicznych mogą zwalniać psy ze smyczy, jeśli jest to miejsce mało uczęszczane i jeśli mają możliwość sprawowania bezpośredniej kontroli nad zachowaniem psa.

Zgodnie z § 30 Regulaminu właściciel nieruchomości w przypadku stwierdzenia obecności gryzoni na terenie posesji jest zobowiązany do dokonania deratyzacji we własnym zakresie (ust. 1). Obowiązek przeprowadzania deratyzacji dotyczy również zarządców i użytkowników infrastruktury podziemnej (ust. 2). Termin przeprowadzenia obowiązkowej deratyzacji Burmistrz Miasta i Gminy Lwówek podaje do publicznej wiadomości przez obwieszczenie (ust. 3). Koszty przeprowadzenia deratyzacji obciążają właścicieli nieruchomości (ust. 4).

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w skardze Sąd wskazuje, że w jego ocenie są one zasadne.

Sąd wskazuje, że zasadny jest zarzut dotyczący § 6 ust. 2 w zakresie ograniczenia możliwości napraw pojazdów wyłącznie do własnych pojazdów samochodowych.

Należy wskazać, że art. 4 ust. 2 pkt. 1 lit. c u.c.p.g. upoważnia do określenia w regulaminie zasad mycia i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi - na terenie nieruchomości. Rada, podejmująca uchwałę w tym zakresie jest zobligowana do wskazania warunków, by czynności te były dopuszczalne, w tym zapewniających usuwanie - zgodnie z ustawą - powstałych w ich następstwie zanieczyszczeń. Ustawa nie wprowadza bowiem generalnego zakazu mycia i naprawy pojazdów samochodowych na własnej nieruchomości. Organ nie może ograniczać możliwości napraw pojazdów, których właściciel nie jest jednocześnie właścicielem nieruchomości, na której dokonywana jest naprawa. Wkracza to w podmiotowe prawo własności i ogranicza swobodne rozporządzanie własnym mieniem. Uchwalając tej treści przepis Rada oparła się na upoważnieniu zawartym w art. 4 ust. 2 lit. c ustawy (wymagania w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujące mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi). Z delegacji ustawowej jednoznacznie wynika, że rada gminy została upoważniona wyłącznie do wskazania wymogów

dopuszczalności mycia i naprawy pojazdów poza myjniami i warsztatami, tj. warunków, jakie muszą być spełnione, żeby mycie i naprawa pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi, były dopuszczalne. Chodzi tu przede wszystkim o warunki zapewniające zgodne z ustawą odprowadzanie nieczystości powstałych w wyniku mycia i naprawy pojazdów (zob. wyrok WSA w Gdańsku z dnia 21 sierpnia 2019 r., sygn. II SA/Gd 124/19 i powołane tam orzecznictwo). Ustawa nie daje natomiast upoważnienia do formułowania i wprowadzania na podstawie wskazanego powyżej przepisu zakazów i ograniczeń. Trafnie więc skarga wskazuje, że organ uchwałodawczy gminy nie miał podstaw do wprowadzenia ograniczenia możliwości naprawy pojazdów samochodowych tylko do pojazdów, których właściciel jest jednocześnie właścicielem nieruchomości. Zatem wprowadzając takie ograniczenia Rada przekroczyła ustawowe kompetencje wynikające z art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy.

Sąd uznał, że zasadny jest zarzut dotyczący 25 ust. 1 Regulaminu w zakresie zakazu wprowadzania zwierząt domowych w określone miejsca. Rozwiązanie wykracza poza upoważnienie ustawowe zawarte w art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g., albowiem ustawodawca nie upoważnił rady gminy do sformułowania zakazu wprowadzania zwierząt na określone tereny, lecz do ustalenia sposobu postępowania ze zwierzętami domowymi w taki sposób, by ich pobyt na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku nie był uciążliwy oraz nie zagrażał przebywającym tam osobom. Upoważnienie ustawowe nie obejmuje zatem kompetencji organu do określania zakazu wpuszczania lub wyprowadzania zwierząt domowych do określonych miejsc. Jego realizacja ma polegać na określeniu obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe w taki sposób, by zapewnić ochronę przed zagrożeniem i uciążliwościami dla ludzi.

Zasadne są także zarzuty dotyczące § 24 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 Regulaminu w zakresie postępowania z psami. Stanowią przekroczenie delegacji ustawowej art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. Nakładanie na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. obowiązków na właścicieli utrzymujących zwierzęta domowe jest zgodne z celem tej ustawy. Obowiązki te jednak muszą pozostawać w zgodzie z zasadą proporcjonalności wyrażoną w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Przepis art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. został tak sformułowany, że nie dopuszcza wyjątków nie uwzględniając charakterystycznych cech biologicznych, wieku, stanu zdrowia zwierząt, bardziej rygorystycznie niż przewidziano to w ustawach. Brak zróżnicowania obowiązków osób utrzymujących psy w celu ochrony dla innych ze względu na cechy osobnicze psów prowadzi do kategorycznego przypisywania odpowiedzialności karnoskarbowej za zachowania nie mogące stwarzać jakiegokolwiek zagrożenia. Bezwzględny nakaz wyprowadzania w miejsca publiczne psów na smyczy, a psów ras dużych bądź uznanych za agresywne lub zachowujące się w sposób agresywny, na smyczy i kagańcu - wyłącznie przez osoby dorosłe, zakazywanie pozostawienia psa bez dozoru, jeżeli nie jest należycie uwiązany, lub nie znajduje się w pomieszczeniu zamkniętym lub terenie ogrodzonym w sposób uniemożliwiający wydostanie psa na zewnątrz prowadzi do niehumanitarnych działań i nadmiernego ograniczenia praw właścicieli zwierząt - psów. Takie stanowisko jest zgodne z orzecznictwem sądów administracyjnych (wyrok: NSA z dnia 13 września 2012 r., sygn. II OSK 1492/12, WSA w Bydgoszczy z dnia 21 marca 2018 r., sygn. II SA/Bd 1273/17, WSA w Gdańsku z dnia 20 lutego 2019 r., sygn. II SA/Gd 886/18).

Sąd podkreśla, że prawidłową redakcją przepisu realizującego upoważnienie z art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. byłaby treść kwestionowanego zapisu przewidująca wyjątki uzasadniające odstępianie od obowiązku wyprowadzania psów na smyczy i w kagańcu, wynikające z rasy, wieku, stanu zdrowia i cech anatomicznych (por.m.in. wyroki NSA: z 13 września 2012 r., II OSK 1492/12, z 27 czerwca 2017 r., II OSK 2678/15, oraz wyroki WSA z 16 listopada 2017 r., II SA/Ke 703/17 oraz z 10 października 2019 r., II SA/Kr 808/19, dostępne: CBOSA).

Ponadto W § 24 ust. 1 pkt 2 wskazano nieostre pojęcia: „miejsce mało uczęszczane”, „możliwość sprawowania bezpośredniej kontroli nad zachowaniem psa”. Tak sformułowane pojęcia występujące w przywołanej regulacji mogą być różnie rozumiane, przy czym w procesie ich wykładni dominujące znaczenie miałby czynnik subiektywny.

Analizując powyższe ustalenia, niepodobna nie zauważyć, że kształtują one normę prawa miejscowego o wysoce niedookreślonej hipotezie, zatem zakres zastosowania tej regulacji ma rozmyte, płynne granice. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 30 listopada 2017 r., sygn. akt II SA/Wr 711/11 (por. wyrok NSA z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt I OSK 638/18, CBOSA) "przepis prawa miejscowego musi być sformułowany w sposób precyzyjny i czytelny. Adresat takiego przepisu powinien wiedzieć, jak ma się zachować, bądź jakie uprawnienia na mocy tego przepisu mu przysługują. Z kolei, organ stosujący przepis musi wiedzieć, w jaki sposób go zinterpretować. Przepisy o niedookreślonej

(bądź niewystarczająco określonej) lub niezrozumiałej treści należy uznać za sprzeczne z wynikającą z art. 2 Konstytucji RP zasadą poprawnej legislacji”.

Zasadny jest również zarzut dot. § 30 Regulaminu w zakresie nałożenia na właścicieli nieruchomości obowiązku dokonywania deratyzacji. Artykuł 4 ust. 2 pkt 8 ustawy stanowi, że w regulaminie należy wyznaczyć obszary podlegające obowiązkowej deratyzacji i terminy jej przeprowadzenia. W niniejszej sprawie Rada Gminy, realizując postanowienia art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy, nie mogła wskazać podmiotów (właścicieli nieruchomości, zarządców i użytkowników infrastruktury podziemnej) zobowiązanych do przeprowadzenia deratyzacji. Norma kompetencyjna wspomnianego przepisu ustawy nie obejmuje bowiem upoważnienia do regulowania przez radę kwestii nałożenia na jakiekolwiek podmioty takiego obowiązku. Wyznaczenie obszaru deratyzacji nie obejmuje zatem aspektu podmiotowego przez wprowadzenie przepisu, że na terenie nieruchomości deratyzacja przeprowadzana jest przez właściciela. Wyżej wymieniona regulacja ustawowa zobowiązuje jedynie radę gminy do wyznaczenia obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji oraz terminów jej przeprowadzenia. Nałożone w § 30 obowiązki wykraczają tym samym poza normę kompetencyjną zawartą w art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy (por. wyroki: NSA z 13 września 2016 r. sygn. akt II OSK 3026/16, WSA w Łodzi: z 20 marca 2018 r. sygn. akt II SA/Łd 89/18 i z 16 września 2015 r. sygn. akt II SA/Łd 386/15; WSA w Poznaniu: z 22 stycznia 2014 r. sygn. akt IV SA/Po 792/13 i z 16 grudnia 2013 r. sygn. akt II SA/Po 916/13; WSA w Olsztynie z 7 kwietnia 2011 r. sygn. akt II SA/Ol 145/11 – dostępne w CBOSA).

W odniesieniu do wskazania przez organ, że zaskarżona uchwała została uchylona uchwałą Nr XV/91/2019 Rady Miejskiej w Lwówku z dnia 28 listopada 2019 r., Sąd podkreśla, że uchylenie uchwały organu jednostki samorządu terytorialnego nie powoduje bezprzedmiotowości postępowania wywołanego tą skargą na tę uchwałę, gdyż sąd administracyjny ma uprawnienie do stwierdzenia nieważności takiego aktu, a więc orzeczenia o jego wadliwości od chwili jego podjęcia, tj. z mocą ex tunc. Uchylenie uchwały przerywa skutek prawny z dniem jej uchylenia, ale pozostawia w mocy skutki prawne powstałe na podstawie uchylonej uchwały od dnia jej wejścia w życie do obrotu do dnia jej uchylenia.

Z powyżej wskazanych powodów, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., Sąd stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w zaskarżonej części.

Przewodniczący Sędzia WSA

(-) Donata Starosta

Sędzia WSA

(-) Maciej Busz

Asesor sądowy WSA

(-) Maria Grzymisławska - Cybulska